

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. T. N.**, zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, Ústí nad Labem, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 17. 2. 2019, č. j. KRPU-33398-21/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 4. 2019, č. j. 41 A 5/2019 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Dne 15. 2. 2019 byl spolu s dalšími cizinci kontrolován německou policií v osobním vozidle Škoda Octavia s rumunskou registrační značkou na 44. kilometru dálnice D8/A17 ve směru z České

republiky na Drážďany a byl zadržen, neboť při kontrole bylo zjištěno, že nemá platný cestovní doklad ani vízum. Následně byl převzat Policií České republiky od německých orgánů na podkladě readmisní dohody, přitom byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

[2] Dne 16. 2. 2019 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Tentýž den byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku, při němž žalobce uvedl, že z Vietnamu odcestoval letecky do Rumunska za prací (chtěl vydělat peníze), měl cestovní doklad a rumunské vízum. Práci a všechny doklady k pobytu mu zařídila zprostředkovatelská firma Viet-thang. Pracoval tam od prosince 2018 do 13. 2. 2019 jako zedník na stavbě. Práce však byla náročná a málo zaplacená, proto se s kamarádem X rozhodli, že pojedou pracovat do Německa, kde je práce placená lépe. Cestovní doklad žalobci v Rumunsku sebrali převaděči. Z Rumunska s kamarádem vycestovali večer dne 13. 2. 2019 v nákladovém prostoru dodávky se zbožím, o cestě žalobce nic nevěděl, vše zařizoval jeho kamarád. V Maďarsku na parkovišti na ně čekalo vozidlo, ve kterém byli následně zadrženi v Německu. Za cestu z Vietnamu do Rumunska zaplatil žalobce 4 000 USD a z Rumunska do Německa 5 000 Eur; cestu financovala jeho matka. Cílem žalobcovy cesty bylo Německo, kde chtěl pracovat jako pomocník v restauraci. Přes Českou republiku pouze projížděl. Žalobce si byl vědom toho, že na území schengenského prostoru cestoval načerno. Uvedl, že nemá v České republice žádné rodinné, ekonomické, společenské ani kulturní vazby, má pouze kamaráda v Německu. Případné vyhoštění z území České republiky a států Evropské unie nebude mít podle žalobce žádný dopad do jeho soukromého a rodinného života. Uvedl také, že mu není znám žádný důvod, který by mu bránil v návratu do Vietnamu, cítí se být Vietnamcem, je to jeho vlast, má tam rodinu. V České republice podle něj není nikdo, kdo by za něj složil finanční záruku či by se o něj postaral do doby jeho předání do Vietnamu. Dodal, že ani nemá žádné finanční prostředky, o azyl žádat nechce, chce se vrátit do Vietnamu.

[3] Žalovaná si dále opatřila závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 17. 2. 2019 k možnosti vycestování žalobce, podle kterého je jeho vycestování možné, a také zprávu o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu ze dne 24. 8. 2018.

[4] Rozhodnutím uvedeným v záhlaví žalovaná stěžovatele zajistila za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 124 odst. 2 téhož zákona. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců přitom stanovila dobu trvání jeho zajištění na 90 dnů od okamžiku omezení svobody.

[5] Stěžovatel se proti rozhodnutí žalované bránil žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). V ní namítal výhradně to, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.

[6] Krajský soud přezkoumal zákonnost rozhodnutí o zajištění žalobce, avšak neshledal žádné pochybení žalované. Podle jeho názoru v případě žalobce především nebyly naplněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování stanovené

pokračování

v § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná ovšem toto ustanovení neaplikovala a zabývala se jednotlivými variantami zvláštních opatření, přičemž všechny v případě žalobce vyloučila. V napadeném rozhodnutí pak zcela jednoznačně a srozumitelně popsala důvody, které uložení zvláštního opatření brání. Přitom brala v potaz všechny rozhodné skutečnosti a nevycházela toliko z nelegálního pobytu žalobce na území České republiky, jak bylo namítáno v žalobě. Nedůvěra žalované v osobu žalobce je podle krajského soudu naprosto logickým důsledkem jeho dosavadního jednání. Podle názoru soudu tak existuje významné riziko, že by žalobce v případě uložení zvláštních opatření neplnil své povinnosti, a namísto toho by realizoval svůj záměr pracovat v Německu, a tím by se vyhnul se návratu do Vietnamu. Na závěrech krajského soudu nemůže nic změnit ani to, že žalobce na území Rumunska přicestoval legálně a jeho protiprávní jednání následovalo až poté, kdy se rozhodl přesunout do Německa. Totéž platí i o žalobcově argumentu, podle něhož žalovaná nezohlednila, že až v řízení o správním vyhoštění byl poprvé informován o své právně zcela neudržitelné situaci (nemožnosti jakékoli dlouhodobé pobytové perspektivy v schengenském prostoru), čímž se mu dostalo varování, jež by jej s největší pravděpodobností odradilo od dalšího porušování právního režimu schengenského prostoru. Ani součinnost žalobce při výslechu pak nemůže odstranit existující pochybnosti o jeho věrohodnosti. Navíc se žalobce v České republice nemá kam uchýlit, což vylučuje možnost aplikace § 123b odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o pobytu cizinců. Absurdním se soudu jeví, že se žalobce odvolává na své schopnosti zajistit si legální cestu do Rumunska, kterou však obstarala agentura a platila jeho matka, a při níž navíc přišel o cestovní doklad. Její smysl nadto následně popřel tím, že nelegálně odcestoval do Německa. Pokud jde o složení finanční záruky, žalobce nevlastnil potřebnou hotovost, v České republice nikoho neměl, a nedisponoval ani platným cestovním dokladem a vízem, což vylučuje jeho legální pobyt na zdejším území. Žalobu tedy krajský soud zamítl jako nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost formálně z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[8] Stěžovatel má za to, že v jeho případě byla nedostatečně posouzena možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná i krajský soud podle něj nesprávně vycházely pouze ze skutečnosti, že stěžovatel použil území České republiky pro nelegální vstup na území Německa a na území schengenského prostoru vstoupil bez povolení, což zcela nadřadily té skutečnosti, že se nedopustil jiného protiprávního jednání, než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a že se nikdy v minulosti „*neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí*“.

[9] Zdůraznil také, že důvodem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57), podle níž smyslem přijetí návratové směrnice a zavedení zvláštních opatření omezení bylo spojení používání předběžné vazby se zásadou přiměřenosti. „*Předběžná vazba se použije pouze tehdy, jestliže to je nezbytné k zabránění vzniku nebezpečí skrývání se před spravedlností a jestliže uplatnění méně závažných donucovacích opatření není dostatečně účinné.*“ V žádném případě tedy ze skutečnosti, že se

snažil ilegálním způsobem vycestovat z Rumunska do Německa, nelze vyvozovat, že je zcela nezbytné přistupovat k nejintenzivnějšímu možnému zásahu do jeho práv a omezovat ho na osobní svobodu. Stěžovatel též připomněl, že ani Nejvyšší správní soud prostý nelegální pobyt na území České republiky nepovažuje za natolik závažnou okolnost, že by v důsledku ní nebylo možné zvláštní opatření využít (konkrétně odkázal na rozsudek ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016 - 18).

[10] Nelze pak odhlížet ani od toho, že stěžovatel, „jakožto dosud bezúhonná osoba“, byl „dostatečně poučen o svých právech a povinnostech, přičemž byl nepochybně informován o tom, že jakýkoliv nelegální pobyt na území České republiky i schengenského prostoru v jeho případě je zcela iluzorní a neperspektivní.“ Žalované stěžovatel poskytl všechny potřebné údaje ke své identifikaci, čímž vyloučil jakékoliv pochybnosti o své snaze o poskytnutí dostatečné spolupráce všem příslušným správním orgánům a potvrdil to, že již hodlá postupovat v souladu s legálními instituty umožňujícími mu pobyt na území České republiky. Následně podal v České republice žádost o mezinárodní ochranu, „aby svůj pobyt v České republice založil alespoň na tomto základě“.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek ve výroku I., a dále aby zrušil žalobou napadené správní rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že k uložení zvláštních opatření nepřistoupila na základě § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel nejenže měl úmysl neoprávněně vstoupit do SRN, ale také tak učinil. Nepřikročila ani k uložení mírnějších opatření, neboť jednoznačně vyloučila všechny alternativy zvláštních opatření uvedené v § 123b odst. 1 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel dal svým dosavadním chováním jasně najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území EU, natož respektovat povinnosti uložené zvláštním opatřením. Jeho tvrzení, že se nedopustil žádného jiného protiprávního jednání, než nelegálního pobytu na území ČR v řádu několika hodin, a že se nikdy v minulosti neprotivil správnímu rozhodnutí, je přitom přinejmenším tvrzením nepřesným, majícím za cíl jeho protiprávní jednání zlehčit. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 294/2016 - 18 pak není aplikovatelný na tento případ, neboť žalovaná v projednávané věci dostala své povinnosti a zcela přezkoumatelně zhodnotila nemožnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování.

[13] Nepřímo proklamovaná ochota stěžovatele vycestovat zpět do Vietnamu se podle žalované zcela míjí účinkem, a to na pozadí nyní známých skutečností, kdy stěžovatel dne 20. 2. 2019 požádal po řádném poučení ze strany žalované o mezinárodní ochranu. Okolnosti jednání stěžovatele nelze ignorovat pouze s odkazem na spolupráci s policií, jejíž odepření představuje demonstrativní důvod pro zajištění cizince podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť ta nijak nevylučuje jeho zajištění s ohledem na jiné nebezpečí - maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Význam informování stěžovatele o neperspektivnosti jeho pobytu na území Evropské unie je ve vztahu k jeho jednání pouze spekulativní; jeho žádost o mezinárodní ochranu byla podána až následně a dle názoru žalované tak stěžovatel učinil s cílem dosáhnout propuštění ze zajištění a otevřít si tak cestu k další možnosti nelegálního vstupu

pokračování

do SRN. Žalovaná také uvedla, že dne 25. 2. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, v důsledku kterého byl stěžovatel propuštěn ze zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[14] Závěrem žalovaná konstatovala, že v řízení postupovala zcela v souladu s právními předpisy, své rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě ho odůvodnila. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Předmětem kasační stížnosti je otázka, zda byla v případě stěžovatele řádně posouzena možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Stěžovatel má za to, že žalovaná i krajský soud nesprávně vycházely pouze z toho, že do schengenského prostoru a potažmo i do Německa vstoupil nelegální cestou, což nadřadily ostatním relevantním skutečnostem hovořícím v jeho prospěch. Nejvyšší správní soud však tento jeho názor nesdílí.

[17] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie „oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“

[18] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

[19] Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.“

[20] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že zákon o pobytu cizinců transponuje čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (tzv. „návratová směrnice“), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navracení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění.

[21] Zajištění podle zákona o pobytu cizinců představuje zcela mimořádný institut, neboť pro cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Jedná se tak o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod, a jako takový může být přípustný jen za podmínek přesně vymezených nejen zákonem, ale především ústavním pořádkem (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08). Zákon o pobytu cizinců tedy jednoznačně směřuje k subsidiaritě zajištění, které má být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

[22] Zajištění, jakožto nejzávažnější zásah do svobody cizince, je tak nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 – 50, či rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11). Správní orgán je v tomto ohledu povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění nemohou nosné důvody rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Správní orgán tudíž musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit své úvahy ve vztahu ke konkrétnímu cizinci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 – 20).

[23] Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž se řadí i zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je však vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude výkon správního vyhoštění mařit, nelze k uložení zvláštního opatření přistoupit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 2 Azs 315/2018 – 25).

[24] Stěžovateli lze přisvědčit i v tom, že pouhý nelegální pobyt na území České republiky sám o sobě bez posouzení dalších skutečností nepostačuje pro odmítnutí použití zvláštních mírnějších opatření. Tento názor vyjádřil Nejvyšší správní soud mimo jiné v rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016 – 18, citovaném v kasační stížnosti. V daném rozsudku se však jednalo o případ cizince, který na území České republiky pobýval a pracoval, skutkový stav byl tedy odlišný od případu stěžovatele, pročez nelze konkrétní závěry tam vyslovené bez dalšího aplikovat na nyní projednávanou věc.

pokračování

[25] V rozsudku ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015 - 52, publ. pod č. 3429/2016 Sb. NSS, naopak Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, podle kterého důvodné podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, existuje mimo jiné tehdy, pokud cizinec vyjádřil záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států Evropské unie, aniž by však byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci Evropské unie. V usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, publ. pod č. 3559/2017Sb. NSS, pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poukázal na skutkové okolnosti výše citovaného rozsudku č. j. 8 Azs 171/2015 - 52 (cizinec, který jen projížděl územím ČR, neměl k ČR žádné ekonomické nebo sociální vazby, nedisponoval dostatečnými prostředky ke složení finanční záruky a takovou skutečnost ani netvrdil) a konstatoval, že v takovém případě bude užití zvláštních opatření v zásadě vyloučeno (srov. bod 37 usnesení rozšířeného senátu).

[26] Stěžovatel v projednávané věci dále klade důraz na skutečnost, že se na území České republiky nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu v řádu hodin. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaná a následně krajský soud vyhodnotily všechny rozhodné skutečnosti, nejen nelegální pobyt stěžovatele v České republice v řádu hodin. Žalovaná vzala do úvahy to, že stěžovatel bez cestovního dokladu a víza za pomoci převaděčů vstoupil do schengenského prostoru a skrytě projížděl přes státy Evropské unie z Rumunska. Stěžovatel nechtěl pobývat na území České republiky, pouze jí projížděl s úmyslem dostat se do Spolkové republiky Německo. Žalovaná poukázala také na stěžovatelem deklarovaný cíl najít si lépe placenou práci v Německu, a to za situace, kdy nedisponoval platným cestovním dokladem a vízem. Následně vyhodnotila stěžovatelovo jednání tak, že v jeho případě existuje důvodné nebezpečí, že bude pobývat v schengenském prostoru i přesto, že mu bude uloženo správní vyhoštění.

[27] Žalovaná také řádně popsala důvody, které uložení jednotlivých zvláštních opatření brání. Vzala přitom v úvahu skutečnost, že stěžovatel se nemá kde zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, nemá prostředky ke složení finanční záruky (což sám stěžovatel deklaroval při výslechu), v České republice je poprvé, nezná zdejší prostředí, nemá zde žádné rodinné příslušníky ani jiné blízké vazby, a že vzhledem ke svému dosavadnímu chování neskýtá dostatečnou záruku dodržování povinností stanovených zákonem. Krajský soud pak vyšel z napadeného rozhodnutí, přičemž tam popsané důvody pro nepřistoupení ke každému z jednotlivých mírnějších opatření shledal přezkoumatelnými, dostatečnými, srozumitelnými a individualizovanými.

[28] Nejvyšší správní soud připouští, že odůvodnění ve vztahu k neužití zvláštního opatření podle § 123b písm. c) zákona o pobytu cizinců není zcela komplexní a vyčerpávající. Pokud jej však v takovémto rozsahu krajský soud aproboval s tím, že i z dalších skutečností je zjevné, že stěžovatel neposkytuje dostatečnou záruku dodržování povinností stanovených policií, nedopustil se tím vady, která by způsobila nezákonnost napadeného rozsudku.

[29] Krajský soud se pak vypořádal i se stěžovatelem namítaným efektem informace o tom, že jakýkoliv nelegální pobyt na území České republiky i schengenského prostoru je

v jeho případě zcela neperspektivní. Podle názoru krajského soudu toto tvrzení nelze přeceňovat, neboť i po tomto oznámení stěžovatel kladl důraz na svůj cíl vydělat peníze, což bylo také důvodem, proč opustil Vietnam. V tomto ohledu lze souhlasit se žalovanou, že ve vztahu k jeho jednání jde o tvrzení pouze spekulativní; navíc za situace, kdy stěžovatel následně v ČR podal žádost o mezinárodní ochranu, přestože v rámci výsledku před žalovanou výslovně uvedl, že v České republice o azyl žádat nechce, chce se vrátit do Vietnamu a nemá žádný důvod, proč by se tam vrátit nemohl. Konečně je třeba reflektovat i skutečnost, že pouhý nesouhlas stěžovatele s právním posouzením učiněným krajským soudem není sám o sobě důvodem jeho nezákonnosti.

[30] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že k vydání rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění není nezbytné, aby bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění, z § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že postačuje doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, tato podmínka byla v posuzovaném případě splněna. Se stěžovatelem bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, v jeho případě bylo dáno nebezpečí, že by mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a stěžovateli nebylo možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování z důvodů, které žalovaná dostatečným způsobem zdůvodnila. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované a následně i napadený rozsudek krajského soudu byly v souladu se zákonem.

IV. Závěr

[31] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak právo na náhradu nákladů řízení měla, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků řízení.

[33] Podle § 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud neuznal jako úkon právní služby poradu s klientem dne 23. 4. 2019, doloženou Potvrzením o právní konzultaci ze dne 23. 4. 2019. Předložené potvrzení je totiž pouhým poučením klienta o následcích podání kasační stížnosti a nevyplývají z něj žádné skutečnosti, které by se jakýmkoli způsobem projevíly v obsahu kasační argumentace. Zdejší soud proto přiznal ustanovenému zástupci odměnu pouze za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Jelikož ustanovený advokát je plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle § 35 odst. 10 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč.

pokračování

Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. ledna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu